

» falsi regis, sed obedio Deo¹, » et cætera quæ audistis. Igitur et iste mundus et purus spiritum tradidit. Post omnes mortua est mater, mortua in mundo, sed vivit Deo; non enim mori potuit, quæ filios suos pro amore Dei martyrium perpeti fecit. Omnes enim vivunt sub ara coelorum; quia non est Deus mortuorum, sed vivorum.

V. Ergo, fratres, antiqui justi pro illis divinis sacramentis passi sunt. Si tres pueros et Daniele laudamus et prædicamus, quia de mensa regis contaminari noluerunt, si istos Machabæos, de quibus tanta locuti sumus, et cum ingenti admiratione et fama proferimus, qui cibum vel escam, quibus nunc Christiani licite utuntur, ipsi accipere noluerunt, nos pro Christo, pro baptismo Christi, pro eucharistia Christi, et pro signo Christi, quæ pati aut quæ tolerare debemus? Nam (1) illæ fuerunt promissiones rerum complendarum, hæc sunt indicia completarum. Tunc enim erat fides occulta, modo manifesta. Nam eadem credebant, eademque sperabant omnes sancti et justi. Sustineamus ergo et nos, fratres, quæ illi pro Deo sustinuerunt, contempnamus quæ contempserunt, ut cum ipsis accipiamus vitam æternam quam speramus.

² Mach. vii, 30, etc.

(1) Cod. cum.

SERMO LXXVII.

In Natali Beati Laurentii Martyris I.

Erutus hic Sermo ex Cod. Cassin. cix, fol. 92, et Bibl. Laurent., Plut. xiii, Cod. viii, fol. 226 b, nihil habet quod sancto Augustino repugnet, cujus nomen præ se fert, imo et multas ejusdem sententias continet et dictiones. In Catal. Bibl. Venet. sancti Marci tom. 2, fol. 51, pariter indicatur, et asterisco distinguitur, tanquam nondum editus. Sit post sermonem Benedictinorum cccv cum numero in Natali sancti Laurentii v.

SYNOPSIS.

I. Sancti Laurentii victoria de mundo relata. II. Fortitudo ejus imitanda.

I. INTER laurigeros confessores, quos ad coelum provexit perennis gloria triumphatorum, sanctus Laurentius vario decoris fulgore coruscat; quoniam et leviticam candidam et martyralem sortitus est in passione coronam. Quosdam igitur sanguis roseus cruentavit, alios flamma tanquam in fornace succendit; in his (1) rutilus, in istis purpureus color refulsit. Inter omnes beatus Laurentius palmis versicoloribus radiavit, sicque verbera, ignis, et gladius, et omnis officina sævitæ laudis titulos martyribus pepererunt, quoniam non sunt in certamine victi sed ascenderunt e sæculo coronati. Quid igitur dolor? quid pœna? quid mors hominis terrestris? Vicit vos fides, superavit vos martyrum fortitudo. Jam non potestis timere post finem. Provestis martyres, non vicistis. Eva-

(1) Sic cod. viii; cod. cix illis.

nuit virtus vestra. Facta sunt de vobis lucrativa commercia, ut per vos iretur ad gloriam, quia tenuerunt Martyres in passione constantiam. « En (1) ubi est, mors, » victoria tua? ubi est, mors, aculeus tuus¹? » Totum frangit qui mori (2) non timet; totum superat qui ad Christum moriendo festinat. Non enim potest formidare poenam qui se scit a morte transiturum ad vitam. Quomodo (3) igitur beatus Laurentius illa supplicia, illa incendia superaret, nisi cuperet ad caelorum palatia laeta migrare? Noverat namque victurum (4) se esse post funus, post ignem refrigeria reperiturum. Solvebatur namque corpus ejus, et defluebat ardentibus prunis; exustum ibat in cineres et favillas, quod de terra fuerat procreatum. Reddebat miseræ genitrici partum suum, refundebat limosæ matri vasculum suum. Quod de terra acceperat, terræ reddebat; quod de humo increverat, flamma conflagabat. Quid igitur inter hæc tormenta spiritus faciebat, nisi ad caeli partes subvolabat (5)? Non enim poterat anima igne terreri, quia in carne non poterat superari. Vox ergo (6) omnium Martyrum illa est, quæ canitur in Psalmo: « Anima nostra sicut passer liberata est de » muscipula venantium. Muscipula contrita est (7), et » nos liberati sumus (8). Adjutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit caelum et terram¹. » Cremata igitur est angusta et fragilis corporis cavea, et sicut passer de vinculis evasit, Martyris anima liberata est, receptura in fine corpus suum, quia Deus artifex, qui dignatus est hominis annumerare capillos, spondit nihil eidem ipsi corpori periturum: « Capillus, inquit, de » capite vestro non peribit². »

¹ 1 Cor. xv, 55. — ² Psal. cxxxiii, 7, 8. — ³ Luc. xxi, 18. — (1) Cod. viii, *heu!* — (2) Sic cod. viii; deest *mori* in cod. cix. — (3) Codd. male *quando*. — (4) Sic cod. viii; cod. cix *victorem*. — (5) Desunt hæc in cod. cix. — (6) Cod. viii *igitur*. — (7) Id. *muscipulae contritæ sunt*. — (8) Vide August. Enarrat. in Psal. cxxxiii, num. 12, ubi eadem utitur versione.

II. Erubescere jam, incredule Manichæe, qui resurrectionem futuram esse diffidis. Christus dixit, Deus dixit (1), Veritas dixit, quæ (2) mentiri non potuit, hominis nequidem capillum esse periturum. Non potest discuti, quod Omnipotens voluit polliceri. Nec est animarum, ut Plato putavit, in alia corpora (3) transitus, quia non potest esse homo asinus aut camelus, sed (4) erit unusquisque hominum in suo corpore judicandus. Ut video, perfide, quia (5) non vis credere, times resurgere. Sed velis nolis, necesse est ut resurgas, et agnoscas vera esse quæ negas (6). Cedo paci ejus, præteriens contradictionis vetustissimam fecem. Tunc, homo, compendio vadis ad caelum, si nolueris declinare martyrium. Seu velis, seu nolis, eris in isto sæculo moriturus. Quid igitur dubitas pati pro Christo, qui te nosti minime duraturum in mundo (7). Laudemus ergo, fratres charissimi, et honoremus Laurentium sanctum, qui pretiosam fidei margaritam etiam inter fumiferas flammam servavit illæsam. Omnes igitur divitiæ, et omnis census, gemmarumque decor et lapidum multicolor pulchritudo, aut ante mortem eripitur, aut certe, si usque ad mortem servatur, tamen in ipsa morte penitus non tenetur. Thesaurus vero fidei, cui nullæ opes potuerunt comparari, in baptismo acquiritur, in passione servatur (8), post passionem immortaliter possidetur. Hic igitur aurum, inter (9) tormenta si confessus fueris, perdis; si negaveris, servas. Ibi Christum inter uncatos torvosque (10) carnifices tunc perdis, si negaveris; si vero confitearis, acquiris (11) martyrii palmam.

(1) Desunt hæc in cod. viii. — (2) Cod. cix *qui*. — (3) Sic cod. viii; cod. cix *corporum*. — (4) Sic cod. viii; cod. cix *sic*. — (5) Cod. viii *qui*. — (6) Desunt hæc in cod. viii, et sequens sententia in cod. cix. — (7) Cod. male *mundum*. — (8) Desunt hæc in cod. cix. — (9) Sic cod. viii; cod. cix *in*. — (10) Cod. viii *inter nocuos*. — (11) Sequentia desunt in cod. viii.

SERMO LXXVIII.

In Natali Beati Laurentii Martyris II.

Idem dicendum videtur de hoc Sermone ac de præcedenti, utpote qui legatur in eodem Cod. Cass. cix, fol. 93^a tergo. Sit locus ejus post præcedentem cum numero in Natali beati Laurentii vi.

SYNOPSIS.

Sancti Laurentii invicta fortitudo.

Post Apostolorum victoriam, lætus Laurentius aggressus est pugnam, et consecutus est coronam; erat enim in Ecclesia præditus officio Levitarum. Cum ei passionis gloriosum tempus advenisset, cumque ab eo sacrilegus judex opes Ecclesiæ inquireret deferendas, statim beatus Laurentius pauperes jussit adduci, quorum manus, collocato in coelo thesauro, crebris transmissionibus adimplebat. Ille verò insaniam suæ ira commotus, in auxilium sævitiae suæ flammam advocat; et commenta perquirat, atque diversis poenis affectum, ignibus beatum Martyrem præcipit concremari. Torquetur, tunditur, exuritur, et distentis membris crescit ad poenam. Quid agis? quid laboras? quid æstuas, judex? Primum, si potes, animum qui ardet exingue, et tunc demum Martyris corpus incende. Quid carnem persequeris confitentis? Puni, si potes, fortitudinem tolerantis. Præstas, et nescis; consulis, et ignoras. Nam deposita sarcina cor-

poris, Martyr noster expeditior volat ad coelum, cui, dum caro paulatim absumitur, animi vires augentur. Adminiculum ergo Martyri præstas; namque optat deponere carnem, quam se novit cum mortalibus habere communem. Legimus autem, fratres charissimi, quod vasa figuli probat fornax¹. Vere iste in se Christi fabricam custodivit, qui super fornacis incendia securus occubuit. Ardebat caro ejus, sed vigilabat interior spiritus ejus. Vas illud sanctum, quod hauserat de fonte secretum, etiam in igne gestabat. Nam dum se coctum ex una parte corporis prævidisset, et aliam validam offerre (1) festinabat. Cupiens videlicet per arma justitiæ dextra lævaque probari², sic ait: Girate me, et comedite, quia coctum est. Magna virtus fidei, fratres; sed intrinsecus forma charitatis ardebat, qui sic de incendio suo (2) illato ridebat. Nam attaminare non potuit persecutor, quod Dominicæ mensæ fuerat consecratum; et jejuna remansit impietas, quia Christi fidem eorum abnegaverat vanitas. Gloriosum autem et extremum cum fide direxit spiritum, quem passio atque victoria levavit ad Jesum Christum Dominum nostrum.

¹ Eccl. xxvii, 6. — ² 2 Cor. vi, 7.

(1) Deest verbum *offerre* in cod. — (2) Forte *sibi*.

SERMO LXXIX.

In Decollatione Sancti Joannis Baptistæ I.

Sermo iste legitur in Cod. Cass. cxxiii, fol. 150, sine titulo et sine nomine. Sed præcedens ad sanctum Augustinum refertur, et sequens qui idem argumentum cum eodem stylo iisdemque sententiis tractat, beato Doctore pariter tribuitur. Passim aliunde occurrunt sententiarum membra Augustiniano more inter se opposita, quanquam et quedam solito elegantiora hinc et inde appareant. Ancipites diutius hæsimus, utrum hunc fœtum Augustini diceremus necne; sed re attentius perpensa, propter locum quem in manuscripto occupat inter duos sancti Augustini sermones, eorumque similitudinem in scribendo, illum authenticum habere satius duximus, cum præsertim beato Doctore non indignis sententiis scaturiat. Mendosus codex et in multis corrigendus; quin et in aliquo deficiens. Locus ejus in editis post sermonem Maurinensem cccviii cum numero in Decollatione sancti Joannis Baptistæ iii.

SYNOPSIS.

I. Dies natalis Joannis potius quam Herodis. II. Convivii apparatus. III. Regis et ipsius convivarum turpis ebrietas. IV. Saltans Herodiadis filia caput Joannis abscindi procurat. V. Epilogus.

I. NATALI autem facto Herodis (1), saltavit filia Herodiadis in medio, et placuit Herodi. Dies, qua genitus

(1) Cod. male *Herodes*.

est, non ipsi sceleratissimo tantum grata fuit quantum Joanni Baptistæ, qui tum passus est. Plus est enim Deo renasci, quam diabolo generari. Non ergo fuit natalis regis impii, sed Prophetæ, quia illo die manifestum est Baptistam æternitatem consecutum fuisse, quo passus est, et Herodem mortem incidisse, quo natus est. Lugubris homini et acerba plurimum dies, quæ illum et in lucem primitus produxit, et usque ad id temporis reservavit, in quo non misericordiæ aut mansuetudinis honestaretur testimonio, sed horrendæ crudelitatis deformaretur exemplo. Incluso Joanne in carcere, tanquam injustæ increpationis persona religata, quia amara sunt male viventibus præcepta justitiæ, Herodes quia vetiti admissi nemo eum redargueret (1), lætabatur. Quis autem Propheta damnato, qui factum notabat illicitum, Tetrarcham superbum libere aut reprehenderet, aut admoneret, cum et pœna esset proposita libertati, et moris sit contra fas et decus etiam iniquis regibus adulari?

II. Nec longum tempus; ecce dies regii natalis adventat; gaudere Herodes, libenter accipere vitæ suæ cursum tendi, annorum spatia propagari. Nescia hominum mens, quæ dum aut præsentibus oblectatur, aut prosperis, nec futura prævidet, nec adversa. Continuo regali luxu splendida domus exornatur interius, ac mediis tectis cruenta convivia præparantur; velantur postes festis frondibus, pinguntur parietes floribus, et coronis renidebant atria funesta et horrida (2), virebant tecta nemorosa. Sic omnia vernabant composita per artem, ut naturalem gratiam mentirentur. Non fuerunt hæc deliciae Herodis, sed Joannis. Hæc bene olentium florum amoeni-

(1) Cod. male *redarguere*; legendum manifeste *redargueret*, nisi forte desit aliquod verbum, v. g. *redarguere audebat*. — (2) Cod. *horrida*; forte *herbida*.

tas non regi procurata (1), sed martyri; instruit itaque (2) ample magnificeque triclinium Judaicæ gentis tyrannus, ne tanto (3)... minus fieret jucunda solemnitas, si divitias suas atque opes detractasset publicare convivii. Multa et lauta supellex constituitur in aspectu; stupendi quoque ponderis (4) et artificii vasa exponuntur (5), ut Herodes se non solum luxuriosum proderet, verum et ostenderet copiosum, nec solum amicorum et clientum suorum famem opimis eximeret alimentis, sed diversarum rerum pulchritudine oculos satiaret; tunc demum convivium probaretur, ubi et cibus expleretur corpus, et variis miraculis recumbentium pasceretur obtutus. Igitur ubi invitati frequentes per limina læta conveniunt solito maturius, quia et famem metiebatur diabolus, et humanum sanguinem sitiabat, discubere cuncti, superbum et ostrum pictis promitur in thoris; inferuntur escæ officio ministrorum, mensæ dapibus onerantur, et quamvis nutritæ omnibus elementis epulæ non deessent, adhuc inopis Herodis convivium sordebat egenum, quia crudelitas quod devoraret aut ederet non habebat.

III. Jacet ipse rex inter primos alto strato recumbens, feralis prolixitate convivii cubito jam defesso, poculis ingurgitatus innumeris, in quo nec mens, nec pes suum officium gereret si consurgere voluisset. Omnes enim videntur bene sobrii dum recumbunt, venas corporis mero, non sanguine plenas gerentes, quorum hebetaretur sensus, et, vino oculis lacrymantibus, caligaret aspectus. Quis enim potest credere Herodem honestos habuisse consor-

(1) In cod. perperam; *desunt verba non regi*. — (2) Cod. male *instrui*, *ita quod*, etc. — (3) Deest verbum in manuscripto forte *ipsis*. — (4) Cod. *stupidi ponderis*. — (5) Hic sine ratione repetitur in codice *et ponderis*, quod evidenter amanuensis errore abundat.

SERMO LXXIX, IN DECOLLATIONE S. JOANNIS BAPT. I. 65
tes, cum alius e convivis regalem vomeret in mensam, alius esculentis frustis vinum redolentibus triclinium regis impleret, nonnulli jacerent sepulti somno et vino, nec mentis compotes, nec salutis; inter alios prælium gereretur pro ebrietatis victoria, non pro æmulatione virtutis; cum ille in amicum scyphum jaceret, hic adversus convivas magno cratere (1) pugnaret? Mirum est spectaculum certaminis vinolenti, non in domo regis, sed in popina cauponis. Credo, egregius judaicæ gentis præpositus militibus suis hujusmodi concesserat potestatem, ut non telis dimicarent ipso præsentem, sed poculis, et qui bellum hostile non noverat, domesticam sibi pugnam de temulentis civibus exhibebat. Quanta in illo convivio turpitudine? Quæ procacitas obscœna verborum, cum maderent pavimenta vino, et personarent omnia vocibus ebriorum? Quis enim conviva (2), quis famulus, aut regis meminisset, aut domini? Cum auctor verecundiæ dissolvitur in lasciviam, manifestum est quod nemo teneat disciplinam.

IV. Inter hæc inverecundiæ ludicra, filia Herodiadis ingreditur tota mollis, et fracta, ut non cohiberet luxuriam, sed doceret. Nihil ex matre adultera vel probum didicerat, vel pudicum. Rex virginem, etsi corpore, non pudore, adhortatur ut saltet, immemor regiæ gravitatis, paterni rigoris oblitus; cujus partes erant licentiam puellarem pro imperio coërcere, ipse dissolutionis faces et fomitem ministrabat, largiturum se cum juramento pollicens quod petiisset. Illecta præmiis puella, non differt; matre (3) connivente dissolvitur; statim torquetur ad insanos circuitus, celeres vertitur in rotatus (4),

(1) Cod. male *crate repugnaret*. — (2) Id. *perperam convivia*. — (3) Id. *patre*. — (4) Id. *irrotatus*.

nunc flexo ad pedes latere (1) incurvata, nunc supino in tergum capite recurva, cum delicatos sinus, et vestem gereret corporis creditricem (2), per sublime alternatis brachiis cymbala rauca (3) circumferens, et vix loco staret, vix pedum vestigiis inhæreret, incompositos jactata per motus. Infelix virgo, insana dementia comprehensa, et mente insaniebat et corpore, quæ non ageretur proprio membrorum flexu, sed diaboli circumferretur instinctu. Nemo saltat sobrius, nisi forte insanit (4). Infinita Herodiadis (5) culpa; nisi furens, filia ipsius non placebat. Exultat rex; in proprio dedecore lætatur. Ubi honestates legum? ubi pudoris jura verecunda? In convivio regis laudem meretur omnium vitiorum comes extrema exaltatio; puella arte non placuit, sed furore: neque enim usus per intus (*sic*) insani tenax promissi rex, et conditionis propositæ, fidei mercedem abjurare potuit consilium meretricis, tanquam si evaderet crimen, cum abstulisset necessariæ increpationis auctorem (6). Aurum luxuriosa virgo non postulat, cum utique melius convivii paternis commendari possit. Ornata dum saltat, nihil de omnibus, nihil de facultatibus concupiscit. Cupiditatem avaritiæ atque ambitum puellarem crudelitas vicit, transcendit immanitas. Igitur in Joannis caput, humanum insidiatur (7) in sanguinem, eo quod gravis erat diabolo metator Christi, prædicator pœnitentiæ, petitor incesti. Malorum veterum fama, non emendatione aliqua extinguitur, sed atrociori scelere cumulatur. Haud (8) invitus Herodes consensit ad homicidium, quia

(1) Cod. male flexos ad pedes lateres. — (2) Creditricem; forte redditricem, id est, quæ corporis formas ostentando reddebat — (3) Cod. racua. — (4) Cicer. in Orat. pro Murena: *Nemo fere saltat sobrius, nisi insanus.* — (5) Cod. male Herodis. — (6) Sic cod. in quo aliquid necessario desideratur. — (7) Cod. initiatur. — (8) Id. male aut

SERMO LXXIX, IN DECOLLATIONE S. JOANNIS BAPT. I. 67
cum uxore fratris temere meditabatur incestum. Solum, inquam, Joannis caput saltatrix puella, instigata monitu matris, expostulat. Quid «caput viri qui Christus est,» luxuriosa insequitur Synagoga? Gladio spiculatoris abscissum Baptistæ caput ad triclinium carnificis affertur, adhuc quodammodo Christum prædicans, adhuc Herodem moribunda lingua castigans. Ictu subiti vulneris color confusus (1) errabat in vultu, nec totum ruborem viventis excluserat pallor occisi. Nam si integrum hominem repentina mors diripuerat, in ore Joannis non nihil residebat ex vita.

V. O mensam execrabilem! o convivium detestandum, ubi hominis morte luditur, ubi Prophetæ internecione saltatur, et pretium voluptatis sanguis humanus est, Prophetæ caput ad epularum vicem convivantibus exhibetur, et sitiens non vino proluitur, sed cruore! Furiosa cæcitas! Joannes sanctus in hoc martyrio vitæ æternæ præmium meruit, et Herodes ad exolvenda Martyribus inflictæ (2) supplicia, judicium Dei vivus incurrit.

(1) Cod. color non fusus. — (2) Vox inflictæ deest in codice, qui etiam habet exolvendam.

SERMO LXXX.

In Decollatione Sancti Joannis Baptistæ II.

Hic sermo habetur in Cod. Cass. CXXIII, fol. 150, cum nomine sancti Augustini episcopi. Accedit ad auctoritatem codicis, quod textus evangelici eodem modo, licet diverso ac Vulgata laudentur, et pares occurrant sententiæ de serpentinibus et columba. Ejusdem auctoris esse ac præcedentem manifeste arguit cogitationum et styli conformitas. Ejus locus post præcedentem cum numero in Decollatione sancti Joannis IV.

SYNOPSIS.

I. Christiani oves inter lupos. II. Sanctus Joannes propter justam correptionem in carcerem dejicitur. III. Herodiadis filiæ voluptuosa saltatio. IV. Herodes erga puellam leno, erga Joannem homicida, divinis in mortem corripitur judiciis.

I. ITA placuit Redemptori et Salvatori nostro Jesu Christo, ut non solum a morte nos liberaverit, sed etiam quemadmodum conversationem nostram custodiamus sacris eloquiis Evangeliorum suorum docuerit ac præceperit. Sic enim ait : « Ecce mitto vos sicut oves in medio luporum¹. » Magna nostra felicitas quando Deus noster de nobis ita sensit, quod ovium simplicitatem, si recte Deo vivamus, habere possimus, quia ipse est pastor ovium et magister, sicut in alio loco testatur : « Ego sum pastor bonus ; bonus pastor animam suam ponit pro ovi-

¹ Matth. x, 16.

SERMO LXXX, IN DECOLLATIONE S. JOANNIS BAPT. II. 69
 » bus suis¹. » Merito itaque Discipulos propter innocentiam sanctæ vitæ ovibus comparavit ; lupos autem eos significat, qui post passionem Domini (1) Apostolos, et universos fideles in Christo credentes crudeliter persecuti sunt. Inter quos qualiter ambulare debeamus, quasi pius pastor præmonet dicendo : « Estote, inquit, astuti sicut » serpentes, et (2) simplices sicut columbæ². » Vult ergo Dominus (3), ut sicut columbæ sunt sine dolo et sine felle, nec meminerunt iracundiæ, sic et nos sine dolo malitiæ, et sine felle, quod est amaritudo peccati, obliti iracundiæ et injuriarum, in præsentī sæculo ita humiliter vivamus, ut promissa divina præmia merito capiamus. Et « Astuti, inquit, sicut serpentes⁴. » Astutia serpentis (4) cunctis hominibus cognita est. Nam si forte devenerit in manus volentis se occidere, totum corpus suum plagis et vulneribus tradit, et nihil aliud omni (5) astutia servat, nisi caput suum integrum custodiat (6). Ad quod exemplum astutiæ et nos provocamur, ut, si tempore persecutionis in manibus inimicorum devenerimus, pro capite nostro, id est, pro Filio Dei Christo Domino nostro totum corpus tormentis et suppliciis, etiam ipsi morti subjiciamus.

II. Denique sanctus Joannes Baptista, cujus etiam natalem adjuvante Christo hodie celebramus, cum tota membra corporis sui caput amitterent, gaudebat in sinu (7) perfectæ deitatis recumbere. Herodes namque

¹ Joan. xi, 11. — ² Matth. x, 16. — ³ Ibid.

(1) In codice abrasa videntur : *Propter Filium Dei*. — (2) Hæc verba *astuti sicut serpentes* desunt in codice, sed contextu evidenter requiruntur. — (3) Vide Sermonem LXIV, n. 3 et 4, ubi textus iisdem verbis laudatur, et unde eadem recurrunt sententiæ. — (4) Hæc verba *astutia serpentis* desunt in codice, sed sensu ipso restituuntur. — (5) Cod. *male domi*. — (6) Vide in questionum xvii in Evangelium Matthæi libro, questionem viii. — (7) Cod. *male in se*.

cum ferarum ritu fraternum connubium ardore libidinis temerasset, tunc temporis veridicus sanctus Joannes non hoc licere regi libere pronuntiavit. Quod rex lege sua prohiberet, admonuit eum ne faceret contra legem, ut sua ipse jura calcaret, ne ipsum potius leges et jura damnarent, si leges ipse (1) vel decreta sua damnaret. Illo ergo tempore, ne sancti Joannis publica, ac libera, ac justa contradictio staret, correptus jussione nefandi regis, in carcerem obscurum detruditur, ubi sola illum lex divina servaret. Accedit etiam quod erat ipsi (2) sacrilego regi natalitius dies, et accersendo proceres et potentes, sacrilegæ mentis sociis nefandum convivium apparavit (3), et fit circus domus regis, ut ita dixerim.

III. Filia regis ingreditur, quæ virgineum pudorem, membra dum frangeret, solvit. Jurat protinus pater per ebria discumbentium capita, suumque clypeum protestatur, ut inter ludicras saltationes et flexus quidquid filia postulasset, acciperet. At ecce, cum in pulvere adulterino inter infulas molles gestis solutiones exprimeret, solvitur e capite compositus crinis; credo, ut disperso vel errante per genas (4) capillo, lugere prius disceret, quam ridere. In isto ergo suggestu saltatricis cantat organum, fistula sibilat; sonat tibia cum patris nomine, patris imbuta dedecore; teneris tamen vestibibus nuda, quæ se dæmoniaca mente vestierat, ut colore vestis magis corpus pingeret, quo ludebat. Nunc arcuatum latus spectantium flectebat in oculos, nunc pectus, amplexu defectior (5), jactabat in viros, et per nauseam resupinæ cervicis collum discumbentibus præmittebat; nunc seipsa respiciens,

(1) Cod. *perperam, ipsis*. — (2) Id. *perperam ipsis*. — (3) Id. *apparuit*. — (4) Id. *genus*. — (5) Phrasis ista difficilis et forsitan mendosa. Sensus esse crediderim: *Amplexu in defectionem cadens*. Si quis meliorem inveniatur significationem, hanc libenter amplectemur.

nunc illum qui eam amplius respiceret, mirabatur; nunc elevatis oculis defluebat (1) in calces, nunc contrahebatur in rugam, et dum frontem detegit, brachium fastidiendo nudat. Mœchabantur, credite, discumbentes, qui cum flexu incurvatæ mulieris capita libidinosa quassabant (2). O mulier, o regis filia, quæ cum saltare virgo cœpisses (3), tantos in adulterio generis et pudoris per lenones oculos fecisti maritos, placuisti infelix omnibus vitiorum magistris, et quod est amplius prodiga sacrilegis amatoribus placuisti.

IV. Proh nefas! leno pater est, et nullus accusat. Accusant te leges, accusant te tormenta, vel quibus chara pudicitia est, vox accusat te mariti. Certe ut honestius aliquid sentiam, etsi filiam paterna reverentia turpiter non respexit, tamen quod saltavit, et leno pater, et incestus amavit. Mirum si castitas sic decorata est. O pater, amplectere uxorem fratris, parentem sanguinis libidini mancipasti. Docebat, inquam, te caput Joannis appetere, qui dicta Martyris respuebas, cui felix castitas non placebat. O genus, o mores, o nomen, o error insanabilis! Merito ergo te, sicut legimus in Scripturis divinis « Per » artus putribiles vermes depasti sunt¹. » Filiam tuam glacies decollavit (4), uxorem proculam (5) cæcitas interfecit. Sic blasphemus eliditur, sic iniquitas sepelitur, sic sanctitas vindicatur (6). Nam nos, qui amatores sumus castitatis et pacis, rogemus omnes, ut ab omni nos illecebra custodire dignetur. Amen.

¹ Act. xii, 23.

(1) Sic cod. Forte quod melius: *Illos deflectebat in calces*. — (2) Cod. *mœchabatur... quassabat*; forte per scribentis errorem. — (3) Cod. *cœpisset*. — (4) Sic cod.; forte *decalvavit*. — (5) *Proculus* ille dicitur qui natus est patre absente, vel a patre progressa ætate. — (6) Hic error manifestus deprehenditur; tres enim fuerunt Herodes; primus quidem qui dicitur Mag